

THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN

TẬP 85

Chư vị đồng tu, xin chào mọi người!

Qua hai mươi ngày nữa là đến năm 2000 rồi, một năm may mắn sắp đến, khắp mọi nơi trên thế giới đều tổ chức hoạt động chúc mừng long trọng. Đến lúc đó chúng ta cũng tổ chức một buổi tối liên hoan âm áp, hơn nữa sẽ mời chín tôn giáo lớn tại Singapore cùng đến tham dự. Chúng ta không chỉ mời họ đến tham dự mà mời họ làm nhà tổ chức của đêm liên hoan đó, còn chúng ta hỗ trợ bên cạnh. Thế nhưng các bạn đều biết, mấy năm gần đây tai nạn trên toàn thế giới xảy ra dồn dập, hơn nữa lần sau nghiêm trọng hơn lần trước, ai nấy đều bồn chồn lo lắng. Có một số người cho rằng tai nạn này sẽ không thể tránh khỏi, nhưng cũng có một số người nói tai nạn này có thể hoá giải. Cho nên có người đến hỏi tôi: Chúng ta làm thế nào để đối diện với sự mở đầu của thế kỷ hai mươi mốt này?

Chúng tôi tổng hợp lại Phật pháp, hết thầy các tôn giáo và các vị Thánh Hiền trong và ngoài nước từ xưa đến nay, các Ngài nói về khởi nguồn của sự sống trong vũ trụ. Trong Phật pháp nói là tâm tánh, thập pháp giới y chánh trang nghiêm. Điều này là nói đến hư không pháp giới hết thầy chúng sanh là duy tâm sở hiện, duy thức sở biến. Ấn Độ giáo cổ xưa (Bà-la-môn giáo) có lịch sử thời gian lâu dài hơn Phật giáo. Bà-la-môn giáo ở Ấn Độ ít nhất có lịch sử hơn tám ngàn năm. Họ nói khởi nguồn của vũ trụ là “phạm”, là “ngã”, chữ “ngã” ở đây không phải là tiểu ngã mà là “ngã” trong “thường lạc ngã tịnh” mà Phật pháp nói đến, là chân ngã. Thông thường những tôn giáo khác nói thế giới này là do Thượng Đế tạo ra, sanh mạng cũng là do Thượng Đế tạo ra, do Thần tạo ra. Cũng có tôn giáo xem Thượng Đế là trí huệ, Phật pháp Đại thừa gọi là pháp thân, đều là nói từ trên bản thể.

Có được nhận thức này chính là bậc đại Thánh đại Hiền. Bạn làm thế nào để nhận thức được, làm thế nào để biết được? Trong Phật pháp cần thông qua sự tu học của Giới Định Huệ, từ trong thiền định sâu mà khai trí huệ. Đây là tam huệ của Bồ-tát, từ tam huệ mà có nhận thức, hơn nữa là sự khẳng định. Điều này chính là triệt để hiểu rõ chân tướng của vũ trụ nhân sanh. Phạm vi của nó lớn như thế nào? Nhà Phật nói thập pháp giới, nói bách giới thiên như, thật sự là “không có gì lớn hơn nó, không có gì nhỏ hơn nó”. Đại Thánh nhân thể xuất thế gian không có một ai là không hạ thủ công phu từ đây, sau đó tự mình chứng đắc cảnh giới này, khẳng định một điều mà người hiện nay gọi là năng lực siêu đặc biệt, quả thật là tồn tại [năng lực này]. Đây chính là điều mà phía trên có nói là: tâm tánh, phạm ngã, Thượng Đế, pháp thân, Thần. Thật sự tồn tại, vĩnh viễn tồn tại, có thể hiện, có thể sanh, có thể biến. Thế giới này của chúng ta có thể chia thành hai phần. Phần thứ nhất là hiện tượng tinh thần, phần thứ hai là hiện tượng vật chất. Đó chính là sở hiện, sở sanh, sở biến. Cái được hiện ra, được sanh ra, rồi biến hóa là vô lượng vô biên. Thế nhưng các bạn cần phải biết là cái có thể sanh, có thể biến thì chỉ là một. Từ đó chúng ta có thể biết tận hư không khắp pháp giới hết thảy chúng sanh là cùng một thể sanh mạng. Chúng ta thường nghe thấy lãnh đạo nhà nước hay nói với toàn thể người dân trong cả nước là: “Đồng bào cả nước”. Từ sự nhận thức này của đại Thánh nhân, chúng ta sẽ nói là hết thảy đồng bào trong tận hư không khắp pháp giới, phạm vi này liền lớn rồi, là cùng sanh ra từ một gốc, là đồng một thể sanh mạng. Chúng ta cần nhận thức từ chỗ này.

Sau khi nhận thức được rồi, quay đầu trở lại nhìn hết thảy chúng sanh, có người nhận thức rõ ràng, có người mê hoặc điên đảo, hoàn toàn không hiểu biết. Người nhận thức rõ ràng trong Phật pháp được gọi là Phật, gọi là Bồ-tát, người mê hoặc không nhận thức thì gọi là phàm phu. Trong tôn giáo khác người có nhận thức rõ ràng được gọi là Thần, gọi là nhà tiên tri, gọi là Thiên Sứ, người không có nhận thức thì gọi là người

phàm. Những vị đại Thánh đại Hiền dạy chúng ta nhận thức chân tướng sự thật, dạy chúng ta phương pháp chuyển biến, chuyển ác thành thiện, chuyển mê thành ngộ, chuyển phàm thành Thánh. Điều này là tổng cương lĩnh trong phương pháp giáo huấn, chúng ta cũng đang học tập như vậy, thế nhưng chuyển thế nào cũng không chuyển trở lại được.

Chúng ta từng nghe nói là trồng thiện nhân sẽ được thiện quả, cho nên cũng học làm việc tốt, việc tốt cũng làm không ít thế nhưng nghiệp báo vẫn chưa chuyển được. Đây là nguyên nhân gì? Sự thật là giống như truyện Du Tịnh Ý Gặp Táo Quân trong phần phụ ở cuối truyện Liễu Phàm Tứ Huấn. Đọc câu chuyện này thì bạn sẽ hiểu ra. Tiên sinh Du Tịnh Ý bản cùng khôn khổ, gặp phải đại nạn, đại bất hạnh. Ông cũng ngày ngày hành thiện, ông là người đọc sách có hiểu biết vì sao không thể chuyển được nghiệp? Là do ông oán trời trách người, làm nhiều việc tốt như thế nhưng lại không có quả báo tốt. Táo Thần liền điếm hoá cho ông: Việc thiện mà ông làm hoàn toàn là làm ra vẻ bề ngoài, khẩu thiện, thân thiện nhưng ý của ông không thiện, tâm không thiện, vì vậy ông không chuyển nghiệp được. Lời Táo Thần khai thị cho ông rất đáng để chúng ta nghiêm túc nghiên cứu, đọc tụng, kiểm điểm bản thân chúng ta.

Đại đức xưa dạy người tu hành là dạy tu từ căn bản. Vậy căn bản là gì? Căn bản là tâm. Chỉ cần tâm của bạn thiện, niệm của bạn thiện thì không có nghiệp báo nào mà không chuyển được, không có tai nạn nào mà không hoá giải được. Giống như một cái cây, tâm là rễ, ý niệm là gốc, thân là cành, khẩu là lá. Bạn tu hành trên cành và lá nhưng gốc rễ đã bị thối nát rồi thì vẫn không cứu được. Khi gốc rễ được cứu rồi thì cành lá dễ rồi, cành lá sẽ không khó. Cho nên chúng ta thấy rất nhiều việc, ở bề ngoài thì tích đức hành thiện nhưng không chuyển được nghiệp lực, cuối cùng oán trời trách người, nói Phật Bồ-tát không linh, nói Thần không linh, có lỗi với các Ngài, hoàn toàn giống hệt như tiên

sinh Du Tịnh Ý. Thế nên chuyển thì cần chuyển từ trong tâm, chuyển từ trên ý niệm, chuyển thành thuần thiện.

Đại sư Lục Tổ Huệ Năng bên Thiên Tông nói rất hay, « Người chân thật tu đạo không thấy lỗi thế gian ». Đây là chuyển đổi được từ trên ý niệm, chỉ nhìn lỗi của chính mình, không nhìn lỗi của người khác. Cho nên các Ngài có thể chuyển mê thành ngộ, chuyển phàm thành Thánh, đạo lý là ở chỗ này. Chúng ta ngày nay khẩu nghiệp thiện, thân nghiệp cũng thiện nhưng lại thường thấy người khác đều là bất thiện. Người bất thiện kia có quả báo tốt còn mình thì ngày ngày tích đức tu thiện mà không được quả báo tốt, trong tâm không phục. Cho nên các bạn cần phải hiểu thân nghiệp và khẩu nghiệp tuy là thiện nhưng gốc của bạn bị hỏng mất rồi. Từ gốc rễ làm một cuộc chuyển biến lớn là từ nơi tâm, nhớ hết thấy việc thiện của người và vật, không được nhớ việc xấu của người khác, người khác không có việc xấu. Xấu là tại cái gốc của chính chúng ta. Chúng ta nhìn thấy việc xấu của người khác liền biết là gốc của chúng ta đã hỏng rồi. Vì sao Phật nhìn thấy hết thấy chúng sanh đều là Phật? Bồ-tát nhìn hết thấy chúng sanh đều là Bồ-tát? Là vì gốc rễ của các Ngài tốt, gốc không bị hỏng.

Mục đích của việc tu học, chúng tôi tổng quy kết lại chỉ là hai chữ vô cùng hiện thực là Hoà Bình. Hư không pháp giới hết thấy chúng sanh đều có thể chung sống hoà mục, đối đãi bình đẳng, không phân biệt chủng loại, không phân biệt tôn giáo tín ngưỡng, không phân biệt quốc thổ. Vô lượng vô biên cõi nước của mười phương chư Phật, thế giới của các thần từ Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm Kinh chúng ta có thể xem thấy, hiện tượng đó chính là đa nguyên văn hoá mà ngày nay chúng ta nói đến. Số lượng rất nhiều, chúng ta không có cách gì có thể tương tượng nổi, cảnh giới bất khả tư nghì nhưng mọi người đều có thể chung sống hoà thuận, đều có thể đối đãi bình đẳng, hơn nữa đều có thể làm được tôn trọng lẫn nhau, kính yêu lẫn nhau, hợp tác giúp đỡ lẫn nhau,

chỉ có xây dựng mà không có phá hoại. Cho nên chúng ta thấy thế giới Hoa Tạng, thấy thế giới Cực Lạc và thế giới của chúng Thần, cuộc sống của các Ngài hạnh phúc mỹ mãn, thật sự là một đời sống tràn đầy chân thiện mỹ huệ. Đó là nơi chúng ta luôn hướng về, đã hướng về từ mấy ngàn năm, mấy vạn năm trên quả địa cầu này mà vẫn chưa thể thực hiện được. Là lý do gì vậy? Là do chúng ta bất hoà, không thể chung sống hoà mục với người khác, chúng ta không thể đối đãi bình đẳng với hết thảy chúng sanh. Nguyên nhân chính là điểm này.

Cho nên ngày nay chúng ta đề xướng giáo dục Phật-đà, đề xướng giáo dục tôn giáo, mục đích chính là hướng về hết thảy thế gian, hết thảy chúng sanh đều có thể chung sống hoà mục, đối đãi bình đẳng. Muốn đạt được mục đích này thì nhất định phải thức tỉnh chánh giác của hết thảy chúng sanh thì mới mong đạt được. Thức tỉnh chánh giác của hết thảy chúng sanh ngoài giáo dục ra thì không còn bất kỳ phương pháp nào có thể đạt được. Cổ Thánh tiên Hiền xem trọng giáo dục, xem giáo dục là việc đại sự quan trọng nhất trong đời người. Trong Lễ Ký, phần Học Ký đã nói với chúng ta ‘*Kiến quốc quân dân, giáo học vi tiên*’ (dựng nước quản dân, giáo dục làm đầu). Phật pháp sau khi truyền đến Trung Quốc đã trở thành chủ đạo của văn hoá Trung Quốc, là một mắt xích không thể tách rời. Giáo dục Phật-đà do Đế vương đích thân chủ trì, sự giáo học của nhà Nho giao cho Tể tướng chấp hành. Giáo dục Thánh Hiền thể xuất thế gian ở trên mảnh đất này được phát huy mở rộng. Điều này là hạnh phúc của dân tộc Trung Hoa, có thể tạo ra nền văn minh Trung Hoa, nền văn hoá Trung Hoa. Thế nhưng từ nửa sau thời nhà Thanh trở đi, thật bất hạnh, chúng ta đã đánh mất lòng tự tin dân tộc, nên mới gặp phải kiếp nạn hai trăm năm.

Chúng tôi đã trải nghiệm nỗi thống khổ này và tỉnh ngộ lại từ những bài học kinh nghiệm đó, đồng thời cũng nhận ra rằng văn minh khoa học kỹ thuật đem đến ảnh hưởng tiêu cực đối với nhân loại. Sau

khi cân nhắc nhiều lần, cuối cùng vẫn phải dựa vào giáo dục tôn giáo mới có thể cứu vớt thế giới này. Duy chỉ có giáo dục tôn giáo mới có thể tiến hành một cách phổ biến, hướng dẫn dạy bảo mọi người biết rõ: Chúng ta là đồng một thể sanh mạng, sanh mạng là vĩnh hằng. Phạm là tín đồ tôn giáo thì khẳng định đều có kiếp trước và có kiếp sau. Kiếp này thời gian rất ngắn, kiếp sau thời gian rất dài cho nên nhất định phải đoạn ác tu thiện, chuyển mê thành ngộ. Chúng ta mong cầu một hạnh phúc vĩnh hằng thì cần hối cải, cần sám hối, vun bồi thiện tâm, thiện niệm, thiện hạnh của chính mình. Thiên tai nhân họa trước mắt mặc dù không thể hoàn toàn tránh khỏi nhưng chúng ta khẳng định tai nạn có thể đến chậm, phạm vi của tai nạn có thể giảm nhẹ, chân thật có thể vì chúng sanh trên địa cầu này của chúng ta mà đem đến phước lợi. Hy vọng mọi người chúng ta nỗ lực mà thực hiện.

Các vị đồng tu

Xin mời xem đoạn thứ 78 của Cảm Ứng Thiên. Đoạn này có bốn câu :

“ *Phá nhân chi gia, thủ kỳ tài bảo. Quyết thủy phóng hỏa, dĩ hại dân cư*” (Phá hoại nhà người chiếm tài sản quý. Gây lụt, đốt lửa làm hại dân cư)

Tiêu đề trong Khoa Phán chính là “*Hiển hoành chi ác*”. Chữ ‘Hiển’ có nghĩa là rõ ràng, chữ ‘Hoành’ có nghĩa là hoành hành ngang ngược, bắt nạt người khác. Trong chú giải nói cũng rất hay là « *Sự xuất vô tâm* », nghĩa là ngẫu nhiên làm những việc phá hoại, tổn hại người khác nhưng không lợi ích cho chính mình. Điều này cũng là lỗi lầm. Nếu vì cướp đoạt tài phú của người khác mà khiến cho gia đình đó tan nhà nát cửa thì tội này vô cùng nghiêm trọng. Chú giải nói rất hay: « *Hoặc là rõ ràng cậy thế bức hiếp người khác, hoặc là dùng âm mưu quỷ kế,*

tuy rằng có thể trốn thoát được sự trừng phạt của pháp luật nhưng không thể thoát khỏi sự trừng phạt của quỷ thần và cũng không thoát được sự oan oan tương báo. »

Nạn nước, nạn lửa, nạn nước lửa vô tình những năm gần đây chúng ta thường thấy trên truyền thông có rất nhiều khu vực xảy ra nạn lụt, hoả hoạn. Một số tai hoạ do thiên nhiên hoặc do sự bất cẩn của con người gây nên hoả hoạn, đây cũng là rất bất hạnh rồi. Nếu như có người cố ý tháo nước đê điều, ví dụ như nước của sông Trường Giang hay sông Hoàng Hà, cố tình phá hoại đê sông; phóng hoả đốt phá nơi cư trú của người khác, tội lỗi này phạm phu chúng ta không biết, thế nhưng trong Kinh Địa Tạng nói rất rõ ràng: phóng hoả đốt núi rừng là việc làm tổn đức nghiêm trọng nhất. Bạn thử nghĩ xem những động vật hoang dã sống trong núi rừng đó, những loài côn trùng nhỏ không biết là có bao nhiêu. Một ngọn lửa này đã thiêu chết bao nhiêu sanh mạng rồi. Tội này thật là khủng khiếp, so với phát động một cuộc chiến tranh giết chết mấy ngàn vạn người còn nghiêm trọng hơn. Người thế gian không hiểu biết, không hiểu đạo lý này, chỉ vì lợi ích nhỏ nhoi mà phóng hoả đốt rừng. Người như vậy tuy có thể đạt được chút lợi ích nhỏ trước mắt nhưng sau khi chết thì nhất định sẽ bị đọa ba đường ác. Sau khi thọ hết tội báo ở tam đồ thì vẫn là oan oan tương báo. Trong Phật pháp nói nợ mạng thì phải trả mạng, nợ tiền thì phải trả tiền, vậy thì đến bao giờ bạn mới có thể trả hết được đây?

Chúng ta học Phật, giáo huấn của chư Phật Bồ-tát, cổ Thánh tiên Hiền về những điều này đã nghe quá nhiều rồi, cần phải ghi nhớ, cần thời thời khắc khắc suy nghĩ nhiều, nghĩ thông suốt những đạo lý này, quan sát rõ ràng sự thật về nhân duyên quả báo rồi thì sau này cho dù lợi nhuận đặt trước mặt mình có lớn thế nào đi nữa bạn cũng không dám làm những việc như vậy, bạn liền có tâm cảnh giác. Chỉ cần bạn quan sát tỉ mỉ một chút người thế gian bạn sẽ thấy đông đảo chúng sanh, hoàn

cảnh của mỗi người đều không giống nhau, nghiệp báo không như nhau. Một số người cả đời họ sống rất hạnh phúc, gia đình sự nghiệp rất mỹ mãn, một số người khác thì cả đời đều không như ý, tai nạn triền miên không dứt, cả một đời khốn khổ lao đao. Đều là người thì tại sao hoàn cảnh lại không bình đẳng như vậy? Phật Bồ-tát nói với chúng ta: Nghiệp mỗi người tạo không như nhau. Không bình đẳng không phải là do người khác gây ra. Tuy bị một số người đến chướng ngại nhưng đó là duyên, không phải nghiệp nhân, đó thuộc về ngoại duyên, nhất định là nghiệp do chính mình tạo ra.

Phật nói vì sao con người sanh đến thế gian này? Câu trả lời của Phật chỉ có bốn chữ ‘*Nhân sanh thù nghiệp*’. Bạn đến thế gian này làm gì vậy? Là bạn đến chịu quả báo. Trong kiếp trước bạn tạo thiện nghiệp thì kiếp này bạn hưởng thiện quả. Kiếp trước bạn tạo ác nghiệp thì kiếp này bạn chịu ác báo. Người sanh đến thế gian này chính là vì điều này, thế nhưng con người mê hoặc điên đảo, khi chịu quả báo họ lại tạo nghiệp cho nên nhân quả triền miên không dứt. Trong cả cuộc đời của chúng ta, khi vẫn chưa triệt để giác ngộ thì ác nghiệp nhiều, thiện nghiệp ít. Chỉ có sau khi triệt để giác ngộ rồi mới có thể đoạn dứt ác nghiệp, chăm chỉ nỗ lực tu thiện. Cần phải triệt để giác ngộ, thật sự giác ngộ rồi thì mới có thể chuyển trở lại được. Hoàn cảnh cả đời bất hạnh, việc như vậy từ xưa đến nay trong ngoài nước nơi đâu cũng có, chúng ta nhìn thấy nhưng mắt không có cảm xúc, chân thật là tê liệt mất cảm giác, ngu si đến cùng cực rồi. Người thông minh, người lợi căn nhìn thấy liền giác ngộ ngay. Tại sao hết thấy chúng sanh có nhiều loại khác nhau, hình dáng khác nhau, cảnh ngộ khác nhau như vậy? Người lợi căn khi vừa quan sát họ liền giác ngộ, họ liền hiểu rõ. Người độn căn, người ngu si họ không hiểu. Người lợi căn thông minh sau khi nhìn thấy họ liền quay đầu, đặc biệt là khi có cơ duyên thù thắng nghe được giáo huấn của Thánh Hiền.

Thế nào gọi là Thánh Hiền? Thế nào gọi là Thần minh? Thế nào gọi là Thượng Đế? Thế nào gọi là Phật Bồ-tát? Mặc dù tên gọi không giống nhau nhưng cảnh giới hoàn toàn là như nhau. Đối với chân tướng vũ trụ nhân sanh, sự thật về nhân duyên quả báo các Ngài đều thông đạt minh liễu, quan sát tinh tế cho nên chúng ta tôn xưng các Ngài là Thánh Hiền. Chúng ta không hiểu rõ nhưng các Ngài hiểu rõ. Các Ngài nói với chúng ta đều là chân tướng sự thật nhưng những người mê hoặc điên đảo như chúng ta lại lấy tri kiến phàm phu của mình để đo lường kiến giải của Thánh Hiền nhân. Đối với giáo huấn chân thành, từ bi của các Ngài chúng ta còn phê bình, không thể tiếp nhận, cho rằng các Ngài như vậy là lừa người, dùng mọi thủ đoạn chẳng qua là khuyên người hành thiện mà thôi. Chúng ta dùng thái độ này đối với Thánh Hiền thì đây là tội lỗi rất lớn. Người như vậy không có phước báo. Người chân thật có phước báo thâm sâu, khi tiếp xúc với giáo huấn của Thánh Hiền tuyệt đối không hoài nghi mà sẽ sanh khởi lòng tôn kính, y giáo phụng hành.

Hiểu rõ những ác hạnh này rồi, bản thân chúng ta cần chăm chỉ phản tỉnh, chúng ta có hay không? Đại khái lỗi lớn thì chúng ta không mắc phải, thế nhưng những việc nhỏ trong cuộc sống hằng ngày thật khó tránh khỏi như: cố tình hay vô tình chướng ngại người khác, lừa gạt người khác. Không những chúng ta lừa gạt người khác mà còn lừa gạt cha mẹ, lừa gạt sư trưởng, lừa gạt cả chư Phật Bồ-tát. Thường xuyên mắc phải lỗi lầm này mà chúng ta lại mong muốn hằng ngày chính mình có thể tích công lũy đức. Nếu những lỗi nhỏ này không thể phòng tránh, không thể ngăn chặn thì việc chúng ta tích công lũy đức chỉ là một lời nói rỗng không, nhất định không có sự thật.

Người thế gian bất luận là trong hay ngoài nước từ xưa đến nay có ai mà không mong cầu phước báo? Có ai mà không mong cầu tránh khỏi tai nạn? Thế nhưng sự thật là phước đức cầu không được, tai nạn lại thường xuyên gặp phải. Vậy thì điều này rốt cuộc là lý do gì? Là vì

không chịu nghiêm túc suy nghĩ. Nguyên vọng này có thể nói là không phân biệt chủng tộc, không phân biệt tôn giáo, thậm chí không phân biệt chủng loài, súc sanh cũng có mong cầu này, quý thần vẫn có cái mong cầu này. Nếu muốn tất cả mong cầu đều có thể mãn nguyện mà không nghe theo giáo huấn của Thánh Hiền thì nhất định làm không được. Vì vậy Phật dạy chúng ta khởi tâm động niệm, hành vi trong cuộc sống hằng ngày, mỗi giờ mỗi phút đều nghĩ đến lợi ích của hết thảy chúng sanh, nhất định không nên làm những việc thất đức phá hoại.

Trong nhà Phật, đặc biệt chúng ta nhìn thấy người xuất gia có những hành trì không như pháp. Chúng ta có thể phê bình họ không? Nhất định là không được, họ có xấu có ác thế nào đi chăng nữa thì trong tương lai chính họ phải chịu quả báo. Chúng ta phê bình họ thì tội lỗi của chúng ta không biết là nặng bao nhiêu. Là nguyên nhân gì? Thật ra mà nói rất ít người hiểu được. Hình tượng của người xuất gia, hình tượng mặc lên chiếc áo cà-sa này, bạn nghĩ xem ở bên ngoài đi một vòng sẽ có bao nhiêu người nhìn thấy, hạt giống Phật đã được trồng vào trong A-lại-da thức. Họ vừa nhìn thấy liền biết đây là Phật, ý niệm về Phật của họ liền sanh khởi. Tất cả những việc ác của họ chúng ta không nói. Hình tượng này của họ sẽ khiến cho vô số chúng sanh trồng thiện căn. Mặc dù họ có hành vi xấu ác, nhưng nếu chúng ta lại đi khắp nơi tuyên truyền về họ, khiến cho đại chúng trong xã hội nhìn thấy tất cả người xuất gia đều cho rằng đây là những người không tốt thì chúng ta tạo nghiệp hủy báng rồi, tội lỗi này bạn phải tự chịu trách nhiệm.

Cho nên chúng ta thường hay tạo nhân ác này mà chính mình hoàn toàn không biết, chính mình cho là chuyện rất nhỏ mà không nghĩ là điều này ảnh hưởng rất lớn. Bất luận là thiện hay là ác, chúng ta nhất định phải quan sát được, thể hội được sức ảnh hưởng của nó lớn như thế nào, ảnh hưởng sâu sắc ra sao, thời gian ảnh hưởng dài bao lâu? Khi bạn vừa suy xét đến phương diện này thì tự nhiên sẽ biết thâm hiểm. Chúng ta

tạo ra ảnh hưởng về mặt thiện, mặt bất thiện thì nhất định không dám làm. Đặc biệt là xã hội hiện nay, hoàn cảnh chúng ta sinh sống hiện nay, sự báo ứng thiện ác diễn ra nhanh chóng vô cùng, rất rõ ràng. Một niệm thiện tâm thiện hạnh thì quả báo thiện lập tức hiện tiền, một niệm ác tâm ác hạnh thì lập tức gặp tai hoạ ngay. Do đó làm sao mà không thận trọng, không cẩn thận được chứ? Đặc biệt phải lưu ý thận trọng ý niệm khi ở một mình.

Tôi thường xuyên khuyên các đồng tu, chúng ta là đệ tử Phật, sống một ngày tại thế gian thì phải làm trọn trách nhiệm của một ngày. Trách nhiệm của người đệ tử Phật là gì? Là sự nghiệp của Như Lai, mức độ thấp nhất của sự nghiệp Như Lai là khuyên xã hội đại chúng sửa lỗi và khuyến thiện. Đây là trách nhiệm của chúng ta. Không những chúng ta thường khuyên bảo mọi người mà chính chúng ta cần làm một tấm gương tốt cho người khác xem, hay ít nhất chúng ta phải làm được một tấm gương là cả đời không nói lỗi của bất kỳ ai. Chúng ta phải đi đầu trong việc này, nhìn thấy người và người chung sống trong xã hội đều là nói chuyện đúng sai hay dở của người khác, xã hội ngày nay vì sao lại động loạn và bất an đến như vậy? Là đều xuất phát từ miệng lưỡi mà ra. Chúng ta nhìn thấy căn bệnh này liền có thể tự mình phản tỉnh, có thể tự kiểm điểm quay đầu, từ chính bản thân mình sửa đổi trở lại, đó chính là khuyến bảo đại chúng xã hội. Sống một ngày thì làm một ngày, nhất định không sống lãng phí một ngày nào ở thế gian này. Lãng phí một ngày thì chúng ta tạo tội nghiệp một ngày. Việc tốt có người làm chúng ta phải hoan hỉ tán thán, lập tức nhường cho họ làm. Lão Tử của Đạo gia từng nói “Công thành thân thoái” (thành công rồi thì rút lui), chúng ta cần phải hiểu đạo lý này, tuyệt đối không kể công.

Hôm qua chúng tôi nghe cư sỹ Lý nói với chúng tôi về việc tổ chức đêm liên hoan âm áp đón năm mới. Năm ngoái chúng tôi tổ chức một lần rồi, năm nay sẽ tổ chức mở rộng hơn, nghe nói lễ tổng kết Phật

sự cũng làm rồi, do các Pháp sư tiểu thừa làm, tôi nghe được vô cùng hoan hỉ. Tôi nói với cư sĩ Lý là mọi người đều đã nhiệt tâm đến làm rồi thì sang năm chúng ta không cần làm nữa, hãy để cho họ tổ chức còn chúng ta thì tùy hỉ, sẽ rất nhẹ nhàng cho chúng ta. Cho nên chúng ta cần ghi nhớ lời giáo huấn của Thánh Hiền “phát động phong khí, chớ làm thầy người”. Chỉ cần chúng ta đi đầu, phát động phong trào được rồi thì chúng ta lập tức rút lui trở về, chúng ta đi làm những việc mà họ không làm, những việc có người khác làm rồi thì chúng ta không làm nữa, việc không có người làm thì chúng ta sẽ làm. Điều này vô cùng có ý nghĩa.

Việc như thế nào không có người làm vậy? Việc giảng Kinh Hoa Nghiêm không có người làm, chúng ta có thể toàn tâm toàn sức làm việc này, những việc khác đều nhường cho người khác làm, như vậy thì tốt, chúng ta tu tùy hỉ công đức. Phật dạy chúng ta ở thế gian là hết thầy tùy duyên mà không phan duyên. Đại sư Chương Gia từng nói : **người chân thật phát tâm học Phật thì cả đời do Phật Bồ-tát sắp xếp, chính mình một chút lo lắng cũng không cần.** Cho nên tâm của bạn là tâm thanh tịnh, tâm được định, thường sanh trí huệ, không sanh phiền não. Tuyệt đối không làm những việc tổn người lợi mình, chỉ có hy sinh bản thân để thành tựu cho người khác, chúng ta hãy làm những việc này. Chúng ta đến thế gian này chính là để giúp đỡ chúng sanh, chính là làm lợi ích cho xã hội, quyết không cầu tự tư tự lợi. Điều này chính là giáo huấn của Phật Bồ-tát và cổ Thánh tiên Hiền đã nói với chúng ta. Vì vậy những ác hạnh trong Cẩm Ứng Thiên nói đến, chúng ta cần phải ghi nhớ, tuyệt đối không được phạm phải.

Được rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta dừng tại đây. A Di Đà Phật !